

Chương 26

Nghĩa Trang

Nghĩa trang trên Tiêu Hồn dốc là nơi người dân Tùng Khê trấn chuyên dùng để tạm thời gửi thi thể người chết, bình thường không có ai đến, không khí phả lệ âm trầm.

Trong và ngoài phòng đều treo đầy bài vị cũ rách, trong sân đặt đầy quan tài gỗ, tản ra từng trận mùi hôi thối của tử thi.

Quý Loạn nắm thật chặt vạt áo Yên Phù Sinh, sắc mặt khó coi đi theo phía sau cùng của đội ngũ, không dám nhìn nhiều xung quanh, lắp bắp nói: “Này... cái chỗ này rất tà môn, nếu không ta... chúng ta dừng lại đi, tìm xem có chùa miếu hoang không đi!”

Lận Ảnh nhìn không được, cười nhạt: “Người sợ hãi.”

Liễu Phương Hoa đã một mình đi thị sát một vòng, từ trong hành lang đi ra, thần sắc lạnh nhạt như thường: “Không có dị trạng, tắt cả vào đi.”

Yên Phù Sinh “phốc” cười một tiếng, nói với Quý Loạn: “A Loạn, lá gan người thật nhỏ, còn không bằng Liễu cô nương.”

“Ai nói tiểu gia ta nhất gan!”. Nổi giận đùng đùng bỏ lại một câu, dưới chân Quý Loạn như có gió, “vèo” một cái vọt vào trong.

Yên Phù Sinh liếc mắt Lận Ảnh âm thầm hướng hẳn gờ ngón tay cái, khoé môi khê nhếch cũng nhắc chân đuôi kịp.

Tống Nhuyễn Vi đốt ngọn nến trong phòng lên, xung quanh lập tức sáng sủa hơn nhiều. Nàng chỉ chỉ đồng cỏ khô bên cạnh, giao phó: “Đều tự mình tìm chỗ ngủ a, ta không chiêu đãi.”

Lận Ảnh nhìn quanh một vòng không thấy có chỗ nào sạch sẽ, không khỏi hỏi: “Các người lúc trước đều ngủ ở đâu?”

Tống Tuyết Vi cười nhẹ một tiếng, chỉ chỉ hai cái quan tài được lau dọn sạch sẽ. Sắc mặt Lận Ảnh cứng đờ.

Bộ Tiện Âm đi đến trước bàn, thú vị nói: “Bên trong này lại không cúng Phật, bố trí loại bàn này làm chi?”

Tổng Nhuyễn Vi lơ đãng nói: “Nghe nói gian nghĩa trang này nguyên bản là Phật đường, về sau vì trên trần có quá nhiều người chết, cho nên liền mặc danh kì diệu mang thi thể đến đây.”

Bộ Tiện Âm kinh ngạc: “Phật đường biến thành nghĩa trang? Cái này thật mới lạ.”

“Này mà mới lạ?”, Tổng Tuyết Vi nhìn hẩn một cái thật sâu, khoé miệng lộ ra đường cong quý dị, “Các người biết vì sao vùng phụ cận Tùng Khê trần không có bãi tha ma mà chỉ có nghĩa trang này không? Ta nghe dân chúng trong trần nói, nghĩa trang này rất kì quái, ban đêm thường xuyên có tiếng vang kì quái, thậm chí là sẽ... nuốt thi thể a...”

“Đừng nói!”, Quý Loan bị hù dọa hét một tiếng chói tai, trực tiếp chui vào lòng Bộ Tiện Âm.

Yên Phù Sinh cũng bị dọa sợ hết hồn, chỉ có thể tức giận vồ vồ sổng lưng an ủi hẩn.

Liễu Phương Hoa nhìn xung quanh trần đầy hoang vu nhú nhú mào, nói: “Thời điểm này nói chuyện ma quỷ không bằng quét dọn xung quanh cho sạch sẽ, dù sao còn phải qua đêm ở đây.”

Bộ Tiện Âm nghe vậy gật đầu, nói: “Thừa dịp trời còn chưa tối hẳn, đúng là phải quét dọn xung quanh một chút. Lận Ảnh, người tới.”

Bị hẩn chỉ mặt gọi tên, Lận Ảnh có chút không vui nhưng không thể không đặt trường kiếm sang một bên, bắt tay vào dọn dẹp, không lâu sau Yên Vu cũng xắn tay áo tham gia giúp đỡ.

Tổng Bảo đứng bên cạnh nhìn thấy thú vị cũng lại đây tham gia náo nhiệt, liền bị Tổng Nhuyễn Vi xách đi.

Bình thường thấy Lận Ảnh một bộ dáng coi trời bằng vung, không nghĩ tới sẽ nghe lời Bộ Tiện Âm? Tô Thanh có chút sợ hãi than, đang chuẩn bị đến hỗ trợ lại bị Cố Uyên ngăn lại. Hẩn chỉ bộ trà cụ mang từ trên xe xuống, phân phó: “Đi pha trà.”

Tô Thanh: “...”

Ở nơi hoang vu dã ngoại này còn có tâm tư uống trà chỉ sợ cũng chỉ có mình hẩn. Bất quá, xem trong phòng này bụi đất tứ tung, hiển nhiên là đứng ở nơi yên tĩnh hẻo lánh thì tốt hơn.

Tô Thanh đang đi tìm chỗ nhóm lửa nấu nước pha trà thì gặp Tống Nhuyễn Vi kéo Tống Bảo đi tới.

Đặt mông ngồi xuống, Tống Tuyết Vi duỗi tay vỗ Tống Bảo một đầu đầy bụi bặm, nhìn nàng hỏi: “Thành thật nói cho ta biết, các người liên quan thế nào với huyết cô độc? Ta tìm cách điều chế độc này đã lâu rồi, mặc dù không biết nó đến cùng là rơi vào tay ai nhưng khó phát hiện người kia tuyệt đối không phải một nhân vật đơn giản.”

Tô Thanh lật qua lật lại que củi, bất đắc dĩ nói: “Người hỏi ta cũng vô dụng, ta chỉ biết những người kia muốn đổi phó lão gia.”

“Chậc chậc chậc, lão gia lão gia, thật thân mật. Ta xem người là điên khùng đi! Người nào ngay cả huyết cô độc cũng dám dùng, người vì chút tiền chẳng lẽ ngay cả mạng cũng không cần? Ta nói...”, Tống Nhuyễn Vi đang quở trách đột nhiên dừng lại một chút, nâng mắt nhìn thẳng vào nàng, chần chừ hỏi: “Ta nói, người sẽ không giả mà thành thật đi?”

Tô Thanh mờ mịt nhìn nàng, phảng phất nghe không hiểu nàng đang nói gì.

Yên tĩnh rất lâu, đột nhiên nàng khoát tay áo, cười vài tiếng, nói: “Giả mà thành thật? Làm sao có thể!”

Sau đó không nói một lời, đứng dậy cầm ấm nước ngâm một bình trà, rót ra một ly đưa đi cho Cố Uyên.

“...”, Tống Nhuyễn Vi xoa xoa sợi tóc mềm mại lộn xộn của Tống Bảo, sít sao mím môi phun ra mấy chữ: “Thực xong rồi.”

Tô Thanh đưa trà cho Cố Uyên, đầu óc vẫn như cũ, trống trơn.

Cố Uyên nhẹ nhàng hớp một ngụm, lưu ý đến thần sắc của nàng, hỏi: “Nghĩ cái gì?”

Tô Thanh có chút ngây ngốc ngẩng đầu nhìn lại.

Đôi mắt kia hẹp dài, thâm thúy đến cực điểm lại ở trên một khuôn mặt tuyệt hảo như vậy, càng như càng có chút si mê. Lời nói của Tống Nhuyễn Vi tựa hồ còn lơ lơ bên tai, vô thức nhìn môi hắn, nhất thời hoảng thần, chẳng biết tại sao có cảm giác quen thuộc, kiêu như hương vị rất tốt, nhưng là vì cái gì, cảm thấy như đã nếm qua...

Dư quang, hậu tri hậu giác phát hiện, ấn đường người kia khẽ nhăn lại.

Tô Thanh đột nhiên hồi phục lại tinh thần, ngưng mi nín thở nói: “Bẩm lão gia, ta không có nghĩ cái gì!”

Đã sớm thu hết thần sắc của nàng vào mắt, Cố Uyên cong khóe môi ý tứ sâu xa: “A.” Đột nhiên một trận tiếng vang kịch liệt, khói dày đặc cuộn cuộn, cái bàn đằng sau tường chốc lát đã rơi vỡ đầy đất.

Âm thanh khiến trách trầm thấp của Lận Ảnh vang lên: “Các ngươi lại ở đó nháo cái gì! Quý Loan, ngươi làm sao đem Yến Vu đẩy ngã ra ngoài như vậy!”

Quý Loan có chút lúng túng, nói: “Ai bảo hấn làm ta sợ, ta cũng là nhất thời không khống chế được...”

“A Loan, vừa rồi chỉ là lúc Yến Vu đến gần ngươi không có lên tiếng mà thôi.”, vẻ mặt Yến Phù Sinh kiểu “ta cũng không giúp được ngươi”, vội vã chạy tới xem xét “Yến Vu, ngươi có sao không?”

“Ta... ta không sao.” Thanh âm Yến Vu sâu trong lỗ thủng truyền đến, mọi người thoáng nhẹ nhõm một chút, lại nghe hấn do dự nói: “Nhưng mà bên trong này hình như... có đường ngầm”.

Trong nghĩa trang sao lại có đường ngầm? Trong lòng mọi người giật mình.

Tống Nhuyễn Vi nghe vậy đã từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hưng phấn nói: “Sẽ không phải là có liên quan đến truyền thuyết nuốt thi thể trong nghĩa trang đi?”

Dứt lời, bên trong sân, tất cả mọi người đều thấy sống lưng chột lạnh.

“Ta vào xem một chút”. Liễu Phương Hoa không nhiều lời, khom người chui vào.

Ngay sau đó, Tống Tuyết Vi kéo bàn tay nhỏ bé của Tống Bảo, cũng hứng thú tràn trề chui vào theo.

Bộ Tiện Âm bắt đầu dĩ thử dài, nói: “Đi thôi”.

Đoàn người nối đuôi nhau đi vào, Tô Thanh ở tuốt phía sau đi theo Cố Uyên, sít sao nắm lấy vạt áo hấn, nhắm mắt theo sau.

Thật đáng sợ, nàng không muốn đi a!

Ánh lửa đơn bạc chiếu sáng xung quanh, cực độ căng thẳng, Tô Thanh nhất thời không chú ý thêm đá phía trước, hụt chân cả người ngã về phía trước.

Cố Uyên nghe được động tĩnh, nhanh tay lẹ mắt đỡ được nàng, hai tròng mắt nhìn nhau, môi hai người cách nhau không quá nửa tấc. Tư thế này quá mức ái muội, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở trầm trọng của Cố Uyên.

Thần sắc trong mắt Tô Thanh hoảng loạn rung động. Tim bỗng nhiên đập nhanh, nàng khiến mình bình tĩnh lại, trên mặt ra vẻ sợ hãi, dịu dàng nói: “Lão gia, ta rất sợ.”

Nói xong, thuận thế chui vào lòng Cố Uyên.

Tiếng lòng ngực phập phồng rơi vào tai, rất trầm, rất nặng, thật giống như dồn dập bất thường.

Tô Thanh vốn cho rằng Cố Uyên sẽ tức giận đẩy nàng ra, sau đó quát tháo nàng không cần theo vào, nhưng hẳn lại thật lâu không hề cử động, lập tức có chút ngây ngốc.

...Này, kịch bản hình như không đúng?

Đột nhiên, xa xa truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Quý Loan, đôi mắt Cố Uyên trầm xuống, ôm ngang Tô Thanh lên bước đi nhanh như gió.

Tiếng tim đập của hai người lẫn cùng nhau, cơ hồ không phân biệt rõ ai là ai.

Tô Thanh thật lâu không hoàn hồn, da thịt xuyên qua quần áo dán sát nhau, trước mặt là hơi thở quen thuộc dễ ngủ của nam tử, âm áp tựa hồ thấm vào nhiệt độ cơ thể. Thoáng chốc làm cho nàng quên một khắc trước vẫn còn sợ hãi, không hiểu sao có cảm giác an tâm.

Lúc hai người lấy loại tư thế vạn phần cô quái này tiến vào phòng tối, trong mắt tất cả mọi người chột lóe lên tia kinh ngạc, sau đó ăn ý làm như không thấy đời ánh mắt, chỉ để lại Liễu Phương Hoa thần sắc ảm đạm.

Tình cảnh trong phòng quá mức quỷ dị, mọi người ngoại trừ trầm mặc không biết nên nói cái gì.

Cố Uyên đặt Tô Thanh xuống, nhìn xung quanh một vòng, sắc mặt hơi trầm xuống: “Xem ra, nghĩa trang này sẽ “ăn” thi thể”.

Tô Thanh có cảm giác muốn nôn.

Trên kệ xung quanh phòng tối đặt đầy những cái hũ lớn nhỏ.

Có vài hũ mở nắp, lộ ra bên trong ngâm thi khối (các bộ phận của thi thể), các loại bộ phận cũ mới không đồng nhất.

Vài cái hũ hiển nhiên đã để lâu, thi khối bên trong cũng mơ hồ rửa bớt, có vài hũ là mới đặt, tựa hồ mới ngâm không bao lâu.

Nhưng mà không giống như ngoài nghĩa trang, trong phòng tối không có chút hương vị thi thể thối rửa nào, ngược lại có nhàn nhạt hương thơm giống như mùi sơn phấn trong khuê phòng, làm cho không khí xung quanh càng có vẻ quỷ dị.

Trên bức tường đối diện có khắc một đồ đằng (biểu tượng được khắc, vẽ, xăm) hình chim được điêu khắc tinh tế, giống phượng nhưng không phải phượng, mỏ chim bén nhọn ngâm một viên đá óng ánh trong suốt, hai mắt lại trống rỗng không có tròng, nhìn phá lệ quỷ dị.

“Là Bách Điều Môn”. Thanh âm Liễu Phương Hoa bình tĩnh không chút phập phồng, tựa hồ nhớ lại hồi ức gì không tốt, dưới ánh lửa sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

“Xem ra là bên trong này, không sai”. Ánh mắt Cố Uyên rơi vào mấy cái hũ, đôi mắt càng thâm thúy, “Nhưng bọn họ muốn những thi thể này làm gì?”

“Ta cũng rất tò mò điếm này. Số lượng thi thể trong phòng này không ít, nhất định là có tác dụng thú vị gì đó”. Hai mắt Tống Tuyết Vi sáng lên, hưng phấn chạy đến cầm một cái hũ ngậm một cánh tay lên nghiên cứu, hỏi: “A Bảo, người tới xem một chút, cái thi khối này làm sao có thể bảo tồn không rữa nát?”

Tống Bảo đi đến dùng chóp mũi hít hà, lớn tiếng đáp: “A Tổ, mấy thi khối này đều được dùng chất lỏng có dược thảo để ngâm, có thể đảm bảo ít nhất 10 năm không bị phân hủy!”

Tống Nhuyễn Vi hài lòng đem cái tay ném lại vào hũ, vuốt vuốt đầu hãnh: “A Bảo giỏi quá!”

Thấy bọn họ hành động như vậy, sắc mặt mọi người càng thêm khó coi.

Cuối cùng Quý Loan nhin không được “ơ” một tiếng ối trong một góc xa, trong lòng âm thầm thề về sau tuyệt đối sẽ không trêu chọc hai tỷ đệ này!

Chương 27

Bẫy Rập

Liễu Phương Hoa nhìn dấu vết thuốc nhuộm trên đồ đạc, phán đoán: “Dựa vào dấu vết còn lưu lại, căn phòng này phải xây được vài năm rồi.”

Tống Nhuyễn Vi nói: “Nhưng nhìn vào độ đục của thuốc nhuộm, người nơi này hẳn phải vừa đi hai ba ngày.”

Lận Ảnh nhíu mày, nghi ngờ nói: “Nếu đã ở lại thời gian dài như vậy, vì sao đột nhiên rời đi? Trừ phi...”

Thần sắc mọi người cô quái... Trừ phi, những người kia biết trước là bọn họ sẽ đến.

Nhưng mà nếu đã biết rõ thì tại sao lại không tiêu hủy phòng tối, hết lần này tới lần khác giữ lại những cái hũ quý dị kia? Chẳng lẽ cứ yên tâm như vậy, cho dù để bọn họ chứng kiến cũng không thể làm nên chuyện gì sao?

Lận Ảnh cực kì không vui: “Những người kia quả thực không để chúng ta vào mắt!”

Bộ Tiện Âm cười nói: “Người muốn để người khác coi trọng người thì phải chứng tỏ một chút bản lĩnh. Không thể phủ nhận, cho đến thời điểm hiện tại, chúng ta xác thực bị người ta nắm mũi dẫn đi.”

Tô Thanh đứng bên cạnh quan sát bách điều đồ đạc trên tường, không biết tại sao trong lòng có cảm giác kì quái.

Thật là Bách Điều Môn đang khiêu khích sao? Nếu quả thật là như vậy, lúc trước vì sao Diêm Hồng Loan không trực tiếp để Ngọc Phi Giác cùng tới Tùng Khê trấn mà để hẳn đi Cô Xạ Thành? Khả năng duy nhất chỉ có thể là... Diêm Hồng Loan cũng không biết Tùng Khê trấn, hoặc là, Bách Điều Môn không thể nào biết chuyện bọn họ tới nơi này.

Tô Thanh cảm thấy đầu óc có chút loạn.

Tống Nhuyễn Vi ở bên cạnh hứng thú mân mê thi khối, miệng lẩm bẩm: “Chắc chắc, người này ra tay kĩ thuật thật tốt, hoàn toàn không hư hại chút xương

cốt nào. Những đồ chơi này, may may vá vá một chút, không chừng còn có thể may ra một cái thầy hoàn chỉnh.”

Sắc mặt Cố Uyên trong ánh lửa lúc sáng lúc tối hơi thay đổi, lúc này đột nhiên mở miệng hỏi: “Tổng cô nương có phát hiện dấu vết huyết cổ độc?”

Cuối cùng Tổng Nhuyễn Vi cũng dời sự chú ý khỏi thi khối, lắc đầu nói: “Bên trong này đều là một ít dược liệu chống phân hủy, không liên quan gì đến huyết cổ độc.”

Liễu Phương Hoa nhíu mày như có chút suy nghĩ: “Chẳng lẽ chúng ta tìm nhầm?”

“Không nhầm!”, trong đầu Tô Thanh có một ý nghĩ chợt lóe, lập tức cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, bật thốt lên: “Nhưng mà hiện tại chúng ta phải rời khỏi nơi này ngay lập tức!”

Quý Loan cơ hồ đồng ý cả hai tay: “Đúng đúng đúng, ra ngoài! Nhanh ra ngoài đi!”

Lận Ảnh ngắt ngang câu nói của hắn, trừng mắt, nói: “Thật vất vả mới tìm được nơi này, còn chưa điều tra được gì, sao có thể nói đi là đi!”

Yến Phù Sinh suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Cũng không thể đến không một chuyên.”

“Lão gia!”, Tô Thanh thấy không lay động được bọn họ, chỉ có thể lo lắng nhìn về phía Cố Uyên, đã thấy hắn đang dùng đôi mắt thâm thúy lảng lảng nhìn mình.

Bình thường, bất luận Cố Uyên làm gì đều cần lý do rõ ràng, hiện tại chỉ dựa vào mấy câu nói của nàng mà rút lui, đương nhiên là không có đạo lý,

Tô Thanh nghĩ vậy, đang chuẩn bị giải thích cặn kẽ hai câu, mới hé miệng lại bị một câu nói của Cố Uyên chặn lại: “Ra ngoài nói sau.”

Tô Thanh sững sốt.

Lận Ảnh kinh hãi, nói: “Lão gia, như vậy sao được!”

Liễu Phương Hoa cũng không hiểu nhìn về phía Cố Uyên: “Su huynh?”

“Đều ra ngoài trước”. Cố Uyên nói xong, kéo tay Tô Thanh ra ngoài.

“...”, Tô Thanh nhìn chằm chằm hai cái tay đang nắm cùng một chỗ, thần trí trở nên lơ lửng.

Cố Uyên hiển nhiên là tin nàng vô điều kiện. Nhưng... vì sao?

Người phía sau cũng nhanh chóng theo tới.

Đi được nửa đường, mặt đất đột nhiên chấn động, cả con đường ngầm trong khoảnh khắc bỗng nhiên điên cuồng lay động. Mọi người cả kinh cuống quýt chạy về hướng cửa ra, cơ hồ một khắc cuối cùng lao ra, tất cả sau lưng âm âm sụp xuống. Bụi đất bay tứ tung, cả con đường ngầm bị gạch đá chôn vùi triệt để.

Mọi người hai mặt nhìn nhau. Nếu chậm thêm một chút, chỉ sợ tất cả mọi người đều bị chôn sống bên trong.

Quý Loan chưa hoàn hồn vỗ ngực, kinh ngạc hỏi Tô Thanh: “Làm sao người biết sẽ sập?”

Tô Thanh cũng bị tình cảnh đồ sộ này làm sợ hết hồn, giật giật khóe miệng nói: “Ta chỉ đoán sẽ có người muốn ra tay với chúng ta, nhưng không nghĩ tới bọn họ lại muốn chôn sống chúng ta...”

Bộ Tiện Âm hứng thú cười cười: “Suy đoán không tệ.”

Tô Thanh giải thích: “Vừa rồi ta vẫn luôn cảm thấy cái phòng tối này có chút kì quái. Nếu như bọn họ biết rõ chúng ta sẽ đến, vì sao không đem những thứ kia dời đi? Cho dù có tự tin rằng chúng ta không tìm được dấu vết gì trong gian phòng tối, nhưng nếu đã có đủ thời gian rút lui vì sao không tiêu hủy đồ đạc, khó tránh khỏi có chút không giải thích được. Dựa vào thái độ của Hồng Loan cô nương, Bách Điều Môn từ đầu đã không muốn bại lộ hành tung, không phải sao?”

Dứt lời, mọi người đều rơi vào trầm tư.

Trong mắt Cố Uyên xẹt qua ý tán thành, khóe miệng chậm rãi cong lên, hòa hoãn nói: “Bách Điều Môn không muốn bại lộ hành tung nhưng hết lần này đến lần khác để lại manh mối trọng yếu nhất, chỉ có một khả năng...”

Lời nói dừng lại một chút.

“Kéo dài thời gian.”

“Kéo dài thời gian.” Hai người đồng thời nói ra bốn chữ.

Tô Thanh không ngờ Cố Uyên cũng nghĩ giống mình, ngạc nhiên mừng rỡ nhìn hần, lại thấy khóe môi hần cong thêm vài phần, không khỏi ngây người. Lúc này mới kịp phản ứng, vừa rồi nàng liên tục xưng “ta”, hiển nhiên là có chút trái lẽ nghi.

Nàng cuống quýt thu lại thần sắc hưng phấn, cúi đầu thưa dạ: “Lão gia, vừa rồi ta...”

Cố Uyên nhàn nhạt ngắt lời nàng, nói: “Dùng chữ “ta” rất tốt, không cần thay đổi.”

Tô Thanh nghe vậy sững sờ: “...A?”

Không khí có chút ái muội kiêu diễm, mấy người đứng bên cạnh khó tránh khỏi cảm giác chân tay luống cuống, nguyên một đám vô thức nhìn đông nhìn tây.

Bộ Tiệp Âm quan sát xung quanh một vòng, trong mắt khẽ nhoáng một cái, che miệng ho khan, nói: “Vừa rồi trước khi các người tiến vào, có ai tắt đèn bên trong đi không?”

Vừa dứt lời, xung quanh lập tức hoàn toàn yên tĩnh.

Còn nhớ rõ ràng, lúc vào nghĩa trang, tất cả nến trong này đều được đốt lên hết. Nhưng mà lúc này sắc trời đã tối, ánh trăng xuyên qua khe cửa chiếu vào, từng mảnh vải trắng tung bay theo gió, có cảm giác quỷ dị không nói nên lời.

Tất cả ánh nến, không biết từ lúc nào, đã bị dập tắt hết.

Nghĩa trang hoang vu dã ngoại, trong một mảnh u ám chỉ có thể nhìn đến từng khối quan tài xếp thành hàng, phá lệ âm trầm.

Quý Loan cảm thấy tim như muốn nhấc lên tới cổ họng, nuốt nước miếng, lắp bắp nói: “Đừng... đừng tự mình dọa mình, ừ, nên có thể bị gió thổi tắt...”

Yên Phù Sinh kéo hẳn đến bên cạnh, vỗ vỗ vai không tiếng động an ủi.

Tô Thanh có lại sau lưng Cố Uyên, cảm thấy có ai lôi kéo nàng, quay đầu lại, thấy Tống Nhuyễn Vì hướng nàng nháy mắt ra hiệu. Theo hướng nhìn lại, là hai cỗ quan tài, ở trong đám quan tài có vẻ cực kì bình thường.

Tô Thanh nghi hoặc nhíu mày, có chút khó hiểu, Tống Tuyết Vi đã kéo nàng đến bên cạnh, giọng khàn khàn: “Đó là chỗ ta cùng A Bảo ngủ.”

Sông lưng Tô Thanh chân động, giờ mới nhớ, hai cỗ quan tài bọn họ dùng làm chỗ ngủ, lúc trước rõ ràng mở ra.

Chỗ đó có mai phục! Ý nghĩ này chợt lóe, nàng vừa muốn mở miệng nhắc nhở Cố Uyên, lại thấy hẳn đã gọi Bộ Tiệp Âm tới đây, ánh mắt thâm thúy rơi vào chỗ hai cỗ quan tài.

Bộ Tiệp Âm hiểu ý, ung dung cười một tiếng, đột nhiên cất giọng nói: “Đề nghị đừng tự mình dọa mình, nên mau chóng thấp nền lên mới phải.” Nói xong, cùng Lận Ảnh trao đổi ánh mắt, không sợ hãi chậm rãi bước đến.

Tô Thanh im lặng. Được rồi, vừa rồi cách gần như vậy, Cố Uyên quả nhiên nghe được bọn họ nói chuyện.

“Đừng đứng góc ở đó, lát nữa theo sát ta.” Bên tai vang lên giọng nói trầm trầm dễ nghe.

Tô Thanh sững sốt hoàn hồn lại, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt Cố Uyên, không khỏi có chút lắp bắp: “Vâng! Nô, ta...”. Đôi mắt kia khẽ nheo lại, thần sắc rõ ràng trầm xuống, nàng cơ trí lập tức đổi lại: “Ta... ta biết rõ!”

Trong mắt Cố Uyên chợt lóe tia hài lòng, lúc này mới chậm rãi đứng thẳng người.

Mặt Tô Thanh hơi nóng lên, yên lặng duỗi tay che che, nghĩ ngợi lung tung xong mới phản ứng tới thế cục trước mắt, gấp rút tập trung nhìn lại, nhin không được ngừng hô hấp.

Bộ Tiện Âm cùng Lận Ảnh đến trước quan tài, bước chân nhẹ nhàng, nhìn nhau một cái, mò lấy bội kiếm bên hông.

“Đêm nay thời tiết mát mẻ, không biết ngủ trong quan tài có thoải mái không?”. Bộ Tiện Âm nhẹ nhàng cười một tiếng, đột nhiên dùng sức chưởng nắp quan tài bay ra.

Một bóng đen chân kinh quý mị hư vô lướt đi, khó khăn tránh thoát hai người đột kích, phát ra một tiếng kêu nhỏ bén nhọn.

Theo âm thanh, tất cả quan tài trong nhà nổ tung, lại có mấy bóng đen lướt đi xuyên qua nội đường, tốc độ nhanh đến nỗi cơ hồ không có tàn ảnh.

Đột nhiên, có một mảnh bột phấn từ bốn phía vung ra, ùn ùn kéo tới bao phủ xung quanh.

“Đừng hô hấp!”, chớp mũi Tống Nhuyễn Vi khẽ hít hít, đột nhiên cất giọng hô.

Mọi người cuống quýt nín thở, thấy nàng móc trong ba lô cũ nát ra một bình thuốc màu đỏ sậm, nhanh nhẹn vẩy lên tất cả mọi người. Cuối cùng hài lòng vỗ vỗ tay, cười dịu dàng hướng Cố Uyên nhướn mày nói: “Một chai giải dược này 500 lượng bạc, vị lão gia này cũng đừng quýt nợ a.”

“Không dám.” Cố Uyên nhàn nhạt đáp một tiếng, đột nhiên đưa tay kéo Tô Thanh về phía sau, phi thân tránh đi một kiếm nguy hiểm vạn phần.

Không nghĩ tới độc dược không có chút hiệu quả nào, bóng đen kinh ngạc, chiêu thức trong tay càng thêm lạnh thấu xương.

Cố Uyên rút nhuyễn kiếm bên hông ra liên tục đón mấy chiêu, trầm thấp nhẹ xuy một tiếng: “Thậm chí ngay cả sát thủ chuyên nghiệp cũng mời đến, thật là an bài giọt nước không lọt.”

Bóng đen không đáp, vẫn liên tục ra sát chiêu.

Tô Thanh bị Cố Uyên lôi kéo trái phải, đầu óc muốn ngất đi, vừa ngẩng đầu đúng lúc thấy một bóng đen khác lao tới chỗ A Bảo, nhin không được hết to: “A Bảo cẩn thận!”

Tống Bảo hậu tri hậu giác ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh đao, trên mặt cũng không sợ hãi, không hoang mang hô một tiếng: “A Tổ cứu ta!”

Lời còn chưa dứt, không biết một bình thuốc từ đâu ném tới, bị bóng đen nháy mắt tránh được, vỡ vụn trên mặt đất, bột phấn văng lên nhiễm vào da thịt tên kia. Trong khoảnh khắc, một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế vang dội trong nghĩa trang.

Mấy người đang đánh nhau nhin không được quay đầu nhìn sang, chỉ thấy bóng đen kia vụn vụn quần quai trên mặt đất, tứ chi cuộn cong lại một cách quái dị, cuối cùng dừng ở tư thế này không động đậy nữa, như cây khô chết đứng chỗ đó.

Chương 28

Thủy Tiên

Tổng Nhuyễn Vi đem Tổng Bảo kéo đến bên cạnh, thương thức bình thuốc trong tay, cười rộ lên: “Dòng độc đình của Tổng gia, các người tùy tiện muốn đựng vào là có thể đựng được sao?”

Nhìn bộ dáng tươi cười như vậy, những sát thủ vốn muốn tiến lên viện trợ bỗng dừng lại, ăn ý im lặng chuyển phương hướng, lao thẳng về phía những người khác.

Thấy một bóng đen khác lại xông đến, Tô Thanh nhin không được muốn chửi má nó, cái bọn cỏ đầu tường đáng chết này!

(cỏ đầu tường: ý chỉ những kẻ gió chiều nào che chiều đó)

Nàng rút thân thể về sau hai bước, đúng lúc Cố Uyên bỏ một kiếm sắc bén tới, nháy mắt bức bóng đen kia lùi về mấy bước. Tình huống này phối hợp rất tốt, nhin không được khen một câu: “Lão gia, chúng ta thực sự rất ăn ý!”

Cố Uyên rũ mắt nhìn nàng, nhận lời khen này.

Chiêu thức của hãn mây bay nước chảy, lưu loát sinh động chuyển một cái, mới vừa lướt đến bên cạnh hắc y nhân, còn chưa thấy rõ động tác liền bị đánh rớt một cánh tay, sau một tiếng nứt nở nghẹn ngào, ngã ngối trên mặt đất.

Thu kiếm trở về, cuộc chiến xung quanh cũng đã kết thúc, giọng Cố Uyên lạnh lùng đến cực điểm: “Sẽ không phải là chỉ có chút khả năng này đi?”

Đao quang kiếm ảnh cũng không bằng nghĩa trang tràn ngập huyết khí.

Câu nói vừa dứt, trong miệng nhóm bóng đen truyền ra tiếng cười bén nhọn cao vút.

Tất cả tiếng cười giống như phát ra từ cùng một người, tầng tầng lớp lớp lời nói xung quanh, quý dị không nói nên lời: “Khanh khách, các người thật sự cho rằng, hôm nay có thể sống sót ra khỏi nơi này sao? Khanh khách, đêm nay là một đêm cực kì yên tĩnh đâu...”

Động tác của bọn họ chỉnh tề, giống nhau như đúc, đưa hai ngón tay vào miệng, tiếng cười bén nhọn chói tai lập tức tràn ngập không gian, miễn cưỡng phá vỡ ban

đêm yên tĩnh. Như một tang lễ to lớn chĩnh tề, trong tiếng cười, máu từ khoe môi bọn họ ào ào rỉ ra rơi xuống đất bắn tung tóe vào thân thể.

Bên ngoài nghĩa trang mơ hồ có ánh lửa nổi lên, thanh thế to lớn phảng phất như từ không trung toát ra, trong khoảnh khắc rung chuyển to lớn, đối lập rõ ràng với sự âm trầm tĩnh mịch lúc trước.

Quý Loan chạy tới cửa nhìn ra ngoài, không khỏi kêu lên: “Làm sao bây giờ? Chúng ta bị bao vây rồi!”

Liễu Phương Hoa cúi đầu nhìn thanh trường kiếm nhuốm máu của mình, ánh mắt rùng mình lạnh thấu xương: “Giết, xông ra ngoài!”

Lận Ảnh sợ hết hồn, cuống quýt ngăn nằng lại: “Còn chưa biết cụ thể bên ngoài có bao nhiêu người, Liễu cô nương đừng nên xúc động.” Nói xong, nửa hỏi thăm nửa hạ quyết tâm nói: “Ta đi trước dò thám thực hư.”

Bộ Tiệp Âm liếc hẩn một cái, nói: “Kêu người khác đừng xúc động, người lại vội vã đi chịu chết? Đêm nay loạn như vậy, không ai rảnh mà nhật xác cho người đâu.”

Lời nói sâu kín trầm xuống, trong không khí như vậy, rơi vào lòng có cảm giác không thoải mái.

Tống Nhuyễn Vi không nhìn được bộ dáng bọn họ xoay xoay vắn vắn, tức giận nói: “Ta mặc kệ kế tiếp là ai động thủ với các người, dù sao ta cùng A Bảo nhất định phải lông tóc không tổn hao gì ra ngoài, bằng không, chết cũng muốn kéo các người chôn cùng.”

Nói xong, liền kéo cái ghế ngồi xuống, bắt chéo hai chân, vẻ mặt bình nút không sợ vỡ.

Tô Thanh nhíu nhíu lông mày, nghe nàng nói vậy cũng có chút lo lắng, vừa ngẩng đầu đã thấy Cố Uyên cũng vừa vắn nhìn mình, trong lòng giật mình vô thức bắt lấy ống tay áo hắn, bật thốt: “Ta cũng không đi, ta muốn theo lão gia!”

Thần sắc Cố Uyên thoáng ngậy ra một lát, khoe môi cong lên: “Ta vốn muốn nói, để cho người theo sát ta một chút.”

Nói thế quá mức hợp tâm ý, Tô Thanh lập tức gật đầu liên tục.

Đúng lúc này, một mũi tên đột lửa đột nhiên bắn tới, đâm vào ngưỡng cửa đại sảnh, ngọn lửa nhảy lên hai cái, sau đó dần dần tắt ngúm.

Ngay sau đó lại thêm một cây. Tên dài rậm rạp chằng chịt bắn tới, dần dần hình thành một lưới tên, lửa bắn vào mảnh vải trắng, trong nháy mắt bắt đầu tràn ra thành một biển lửa, hùng hực không ngừng nghỉ lan ra bốn phía.

Quý Loan nhảy về phía sau một bước dài, khó khăn lắm mới tránh được mũi tên bắn đến bên chân, lập tức lại chạy trở về: “Những người kia muốn đốt chết chúng ta!”

Lận Ảnh nhíu mày, nói: “Chỉ có thể lao ra, nếu không cũng phải chết ở chỗ này.”

Tống Nhuyễn Vi từ trên ghế nhảy xuống, chỉ vào những mũi tên đông như mưa, nói: “Lao ra? Người lao thử xem, chỉ cần người còn sống trở lại, liền tính bị trát thành con nhím cô nãi nãi cũng bảo vệ người không lưu lại một lỗ thủng.”

Lận Ảnh cả giận nói: “Chẳng lẽ người có biện pháp khác?”

Tống Nhuyễn Vi trừng mắt hấn: “Không có!”

Tô Thanh nhin không được liếc trắng mắt. Lửa cũng đã lan tới mái hiên, hiện tại cả căn nhà đã lung lay sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể sập xuống, hai người này còn có tâm tư ở đây gây gỗ, đúng là bội phục.

Ánh lửa chiếu mặt nàng hồng hồng, nhảy nhót trong mắt nàng, dư quang nhìn mình nắm ống tay áo thật chặt, cảm giác hơi nóng xung quanh làm nàng có chút hoảng hốt.

Hiện tại rõ ràng ở giữa ranh giới sống chết, khiến nàng thấy kinh ngạc là, không biết tại sao tâm tình lúc này lại bình tĩnh như vậy.

Nàng ngẩng đầu chống lại ánh mắt thâm trầm của Cố Uyên, đột nhiên nhoẻn miệng cười.

Trong khoảnh khắc chớp mắt này dung nhan chật vật đến cực điểm nhưng hai tròng mắt lại trong trẻo, chưa thoa phấn, quần áo trắng đơn giản, nụ cười thân nhiên này, hết lần này tới lần khác lại có hàng vạn ngọn lửa kinh diễm chói mắt.

Tâm Cố Uyên có chút khựng lại... Chủ mưu kế hoạch vượt qua tình cảnh này, không giải thích được lại xuất hiện trên người nữ nhân bên cạnh hấn.

Hấn ngẩng đầu nhìn ánh lửa xung quanh, mở miệng nói: “Lao ra!”

“Vâng!”, mọi người biết rõ đây là lựa chọn duy nhất, không ai phản đối.

Tống Nhuyễn Vi vốn là tâm tình táo bạo tùy tiện nổi giận, hừ lạnh một tiếng liền trầm mặc không nói thêm gì nữa.

Mọi người đang trong trạng thái vận sức chờ phát động, xung quanh âm ỉ hỗn tạp, mơ hồ vang lên một hồi tiếng tiêu như khóc.

Khúc luật trầm thấp nhiễu loạn tiếng lòng con người, tưới tắt hỏa diễm táo bạo, lạnh lùng như hàn băng vạn năm trên núi tuyết, lại mơ hồ mờ mịt như trăng thanh gió mát.

Mắt Tống Nhuyễn Vi bỗng chốc sáng lên: “Có cứu!”

So với Tống Tuyết Vi mừng rỡ, Tô Thanh thoải mái sau trong mắt dần hiện lên nghi hoặc, người này vì sao lại tới đây?

Theo tiếng tiêu kì ảo linh hoạt, bên ngoài nườm nượp tiếng vó ngựa, lưới tên đông đúc phảng phất như chịu quá nhiều, ào ào ngừng rơi. Bốn phía nổi lên tiếng giết chóc, mùi máu ngày càng lan tràn nồng nặc, rồi dần dần yên tĩnh trở lại.

Một bóng dáng bạch y chậm rãi đi tới, trong hoàn cảnh như tu la luyện ngục, lại tinh khiết tựa như không lây nhiễm trần thế.

Phía sau là ánh trăng chiếu rọi, phía trước là ánh lửa sáng tối vũ động, dung nhan hấn như một bức tranh thủy mặc được phác họa dưới ngòi bút tinh xảo, ánh mắt linh hoạt kì ảo như xuyên qua biển lửa rơi vào người Tô Thanh, không dời đi dù chỉ một chút.

Khóe môi hấn cong lên vài phần, cực kì ôn tồn: “Cuối cùng cũng tìm được ngươi, A Thanh.”

Bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt thâm trầm của Cố Uyên, Tô Thanh nhìn nam tử thoát tục như tiên giáng trần trước mắt, đối với việc tìm được đường sống trong chỗ chết đột nhiên cảm thấy buồn vui lẫn lộn, yên lặng nâng mắt lên về mặt chân thành tha thiết nói: “Lão gia, ngươi nghe ta giải thích, kì thật ta có một nữ danh là A Thanh...”

Chương 29

Canh Ba

Cố Uyên rũ mắt nhìn nàng, trong mắt lộ vẻ cân nhắc, sau một lúc lâu, phun ra một câu: “Ra ngoài nói sau.”

Tô Thanh nhắm mắt theo đuôi hấn ra ngoài, chỉ cảm thấy trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ khó nói.

Lúc đến cửa, thoáng nhìn trông mắt lạnh lùng của Cố Uyên, theo ánh mắt hấn nhìn lại là bóng dáng bạch y thon dài. Nhưng mà đóa thủy tiên này phảng phất như không chút nào phát giác được bầu không khí trầm xuống, vẫn nhìn nàng không chớp mắt.

Thiếu chủ Cô Xạ Thành, Tuân Nguyệt Lô tại sao lại xuất hiện ở đây? Đây là chuyện nàng nghĩ mãi không ra. Mà bây giờ, nàng căn bản không có tâm tư suy nghĩ những chuyện khác. Lúc này đưa tay chỉ ngoài cửa, nói: “Chúng ta ra bên ngoài nói chuyện.”

Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt tuần tú tái nhợt, Tuân Nguyệt Lô nhếch khóe môi, đáp: “Tốt.”

Ra khỏi nghĩa trang, bên ngoài là dấu vết lộn xộn bụi đất bị thiết kị chà đạp qua. Mùi máu tanh nồng cùng đêm khuya gió mát, càng thêm trong trẻo nhưng lạnh lùng hoang vu.

Có người giục ngựa chạy tới bên cạnh Tuân Nguyệt Lô, lập tức nhảy xuống cung kính quỳ nói: “Xung quanh tổng cộng hơn 50 người mai phục, hiện tại đã tiêu diệt toàn bộ, một cái bắt lưu.”

Mọi người nghe vậy chỉ cảm thấy chấn động toàn thân.

Hơn 50 người? Làm sao cũng không nghĩ tới đối phương vì vậy bọn họ mà dùng nhiều người như vậy. Nếu không có những người này tới cứu giúp, vừa rồi dù bọn họ dốc toàn lực chém giết lao ra chỉ sợ cũng lành ít dữ nhiều.

Cố Uyên quan sát qua con ngựa đỏ thẫm, khen: “Thiết kị của Cô Xạ Thành quả nhiên trăm nghe không bằng mắt thấy. Hôm nay ta nợ Tuân thiếu chủ một nhân tình.”

Tuân Nguyệt Lâu nói: “Nhân tình thì không cần, ta chỉ cần một người.”

Thần sắc Cố Uyên bỗng nhiên ngưng tụ.

Không đợi Tuân Nguyệt Lâu dời mắt sang, Tô Thanh đã nhảy dựng lên: “Tuân Nguyệt Lâu, ngươi đừng làm rộn, ta sẽ không đi theo ngươi.”

Án đường Tuân Nguyệt Lâu bỗng nhăn lại, tựa như không hiểu, nói: “Vì sao?”

Nhất thời Tô Thanh không biết trả lời thế nào, cảm thấy một ngụm khí dâng lên, suýt nữa bị hấn nghẹn chết.

Nàng căn bản không dám quay đầu lại nhìn sắc mặt Cố Uyên, hít sâu một hơi làm cho giọng mình nghe thắm thía một chút: “Tuân Nguyệt Lâu, ngươi làm thiếu chủ Cô Xạ Thành phải lấy đại sự làm trọng. Ngày đó rời đi ta đã nói rõ cho ngươi hiểu, vì sao cứ khắp nơi hỏi thăm tung tích ta làm gì?”

Gần như không cần suy nghĩ, Tuân Nguyệt Lâu vô cùng bình tĩnh trả lời: “Bởi vì ta thích ngươi!”

Dung nhan thoát tục như thế, hơi thở không nhân gian khói lửa như thế, ngữ điệu uyển chuyển như thế, hết lần này tới lần khác lời nói lại ác tục trắng ra như thế, hơn nữa số lần nghe được không ít, quả thực nghe đến lỗ tai cũng có vết chai rồi.

Tô Thanh vững vàng nhìn chằm chằm đôi mắt linh hoạt kì ảo kia, có chút cá giận nói: “Mỗi lần vừa thấy mặt đã nói như vậy, thích hợp sao!”

Tuân Nguyệt Lâu cong khóe môi: “Thích hợp!”

“...”, cuối cùng Tô Thanh triệt để không phản bác được.

Tuân Nguyệt Lâu dời ánh mắt trên người nàng sang Cố Uyên, hỏi: “Nhu thế nào?”

Tô Thanh nâng trán, thật có loại xúc động muốn đâm đầu chết.

Cố Uyên nhìn Tô Thanh một cái thật sâu, nói: “Ngươi thích nàng là chuyện của ngươi, nàng có muốn đi theo ngươi hay không là chuyện của nàng, chỉ sợ Tuân thiếu chủ không thể miễn cưỡng.”

Lông mi hấn khẽ rũ xuống, tựa như có hứng thú dùng đầu ngón tay vuốt ve cái nhẫn trên ngón tay cái, ngữ điệu không nghe ra hỉ nộ: “Bất quá, cho dù nàng muốn đi theo ngươi chỉ sợ cũng không phải do nàng làm chủ. Hiện tại, ta mới là chủ nhân kế ước bán thân của nàng.”

Hấn ngược mắt liếc qua Tô Thanh, nói: “A Thanh, đến bên cạnh ta.”

Kiểu nói này, Tô Thanh rõ ràng cảm thấy tiểu tâm can miễn cưỡng run sợ hai cái.

Dur quang liếc qua động tác vuốt nhẵn của Cố Uyên, không hiểu sao lại cảm thấy tâm tình nam nhân này hình như rất tệ.

Nàng tỏ ra hết sức lý giải, dù sao người vừa mới thoát khỏi cái bẫy rập kia, không ai có tâm tình tốt được. Huống chi, hết lần này tới lần khác còn có một Tuân Nguyệt Lâu vô cớ tìm tới tận cửa.

Đột nhiên đôi giọng gọi mình là “A Thanh”, đây chẳng lẽ là tín hiệu báo trước chuẩn bị bị tính số...

Tô Thanh dần xuống sóng to gió lớn trong lòng, cố gắng trấn định đi tới bên cạnh Cố Uyên, đã thấy hắn rũ mắt cười như không cười, nói: “Nói rõ ràng cho hắn biết, người chọn ai?”

Cái vẻ mặt này trực giác làm người ta cảm thấy nguy hiểm, nàng cơ hồ vô thức bật thốt ra: “Đương nhiên là đi theo lão gia.”

“Rất tốt.” Cố Uyên ngẩng đầu nhìn hướng Tuân Nguyệt Lâu, nói: “Tuân thiếu chủ, thật xin lỗi.”

Ngữ điệu âm trầm trong ban đêm u lãnh càng có vẻ trầm thấp, lại cảm giác có chút sung sướng.

Quý Loan nhìn tình cảnh có chút quỷ dị, không hiểu gãi gãi đầu, nói: “Nữ nhân này vốn chính là người trong phủ chúng ta, lão gia cần gì phải xin lỗi, thật sự là... Ngô!”

Yến Phù Sinh không đợi hắn nói hết, một phen kéo hắn qua che miệng, nói: “Người lớn nói chuyện, trẻ con không cần chen mồm vào.”

Quý Loan giận dữ từ trong lòng hắn nhảy ra, kêu lên: “Tiểu gia ta nơi nào giống trẻ con!”

Vừa mới nói xong, bóng người bên cạnh nhoáng một cái, đã bị Lận Ảnh vẻ mặt ngọt ngào xách tà áo kéo ra, ngữ điệu không vui: “Kêu la nữa có tin ta trực tiếp đem người chôn dưới đất luôn không!”

Sắc mặt Quý Loan đại biến, lập tức che miệng, tỏ ý mình sẽ không nói.

Tống Nhuyễn Vi nhìn cái hài tử không thuốc nào cứu chữa này lắc lắc đầu, ôm Tống Bảo tiếp tục xem náo nhiệt, thuận thế nhích lại đứng bên cạnh Bộ Tiệp Âm, nói: “Ta nói, lão gia nhà các ngươi bình thường nói chuyện đều thích quanh co vòng vèo thế sao? Nói chuyện kiểu này sớm muộn cũng ăn thiệt thòi.”

Bộ Tiệp Âm nghe vậy sững sờ, chột cười khẽ: “Ai nói không phải đâu.”

Lưu ý thấy người bên cạnh thế nhưng nguyên một đám hào hứng tràn trề đứng xem náo nhiệt, Tô Thanh quả thực cảm thấy hết sức đau đầu.

Lúc này Tuân Nguyệt Lâu ngẫm nghĩ một lát, nói: “Ta biết rõ ngươi.”

Cố Uyên nói: “Ta cũng vậy.”

Tuân Nguyệt Lâu nói: “Tình cảnh của ngươi hiện tại rất nguy hiểm, ta không thể để A Thanh tiếp tục đi theo các ngươi.”

Cố Uyên ngẩng đầu nhìn hẩn một cái: “Cho dù đi theo chúng ta, ta cũng sẽ không để nàng gặp bất kì nguy hiểm gì.”

Con mắt Tuân Nguyệt Lâu linh hoạt kì ảo như một ao nước trong, chống lại ánh mắt hẩn, phảng phất như trần thuật một chuyện tất nhiên: “Không, ngươi không bảo vệ được nàng.”

Cố Uyên nhìn dung nhan phảng phất như vô dục vô cầu bên cạnh, thần sắc có trong chớp mắt động dung, trầm mặc một lát, cuối cùng chỉ để lại đường cong khóe môi lạnh lùng: “Xem ra, Tuân thiếu chủ quả nhiên biết chút gì đó.”

Tuân Nguyệt Lâu nhìn hẩn, yên lặng không đáp, cũng không phủ nhận.

Cố Uyên nói: “Xem ra, chúng ta xác thực cần đi Cô Xạ Thành một chuyến.”

Tuân Nguyệt Lâu nói: “Xin cứ tự nhiên, Cô Xạ Thành trước nay không đóng cửa từ chối tiếp khách.”

Thiên hạ không có chuyện Cô Xạ Thành không biết, nhưng có rất nhiều chuyện Cô Xạ Thành không thể nói. Phàm là chuyện mà khách tới cửa cầu giúp đỡ, người trong Cô Xạ Thành vĩnh viễn sẽ không nói cho kẻ thứ ba biết. Chính vì nguyên nhân đó, bọn họ mới là người tham dự phong vân giang hồ nhưng lại là khách qua đường trong mơ ân oán lộn xộn kia.

Cần nhắc hàm nghĩa trong đối thoại của bọn họ, Tô Thanh rất cuộc biết Tuân Nguyệt Lâu vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây. Tuân Nguyệt Lâu biết nàng hiện tại đi theo Cố Uyên, cũng biết có người muốn đối với Cố Uyên hạ sát thủ cho nên đặc biệt chạy tới cứu nàng.

Nghĩ tới đây, nàng cũng có chút cảm kích. Nên biết, Cô Xạ Thành đối nội từ trước đến nay rất nghiêm cần, Tuân Nguyệt Lâu vốn là người rất quy cũ, lúc nàng mới quen hẩn, có thể nói hết thấy điều lệ đều rất nghiêm khắc. Nhưng tiết mục ngàn dặm cứu người hoang đường hôm nay thế nhưng có thể do hẩn làm, thậm chí có thể nói là không tưởng tượng nổi.

Thông suốt tiền căn hậu quả xong lại tĩnh tế nghĩ lại, Tô Thanh cảm thấy trong lòng vốn cảm kích không hiểu sao lại có thêm phần áy náy. Nàng kéo ống tay áo, nói: “Tuân Nguyệt Lâu, nơi để ta suy nghĩ một chút.”

Tuân Nguyệt Lâu nhẹ gật đầu, cùng mọi người giữ nguyên khoảng cách nhất định, đứng dưới tàng cây xa xa nhìn qua.

Nghĩa trang trong biển lửa sụp xuống thành một đồng hoang tàn, chỉ để lại một bầu không khí âm trầm tiêu điều. Không có chỗ đặt chân, mọi người tìm khoảng đất trống trái nhóm lên đồng lửa.

Tuân Nguyệt Lô điều hết thiết kị trở về, chỉ ở lại một mình. Thân ảnh thon dài dưới tàng cây được ánh trăng bao phủ, một thân bạch y không nhuốm trần thế tựa như bất luận ở đâu khi nào đều cao thượng như thế. Cũng bởi vì vậy càng có loại cảm giác cách xa trần thế.

Tô Thanh do dự một lát, vẫn chọn đi qua.

Cảm nhận được Tô Thanh đến gần, Tuân Nguyệt Lô xoay người lại, nói: “Không cần trả lời ta gấp, hôm nay ngươi cũng mệt mỏi rồi mau sớm nghỉ ngơi đi.”

Tô Thanh: “...”

Lời nói chặn trước như thế khiến người ta cảm thấy không nên nghe được từ miệng một nam tử như Tuân Nguyệt Lô. Hết lần này tới lần khác hẳn có thể đối với người khác thái độ sinh ra chớ gần, duy chỉ đối với nàng một ngày ba bữa cùng làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, cẩn thận tỉ mỉ.

Thấy nàng không phản ứng, Tuân Nguyệt Lô suy nghĩ một lát, lại bồi thêm một câu: “Ngủ quá muộn không tốt cho việc dưỡng nhan.”

Nhìn khuôn mặt này nói ra lời như vậy, Tô Thanh không nhịn được châm chọc: “Mấy lời này ngươi học được từ đâu?”

Tuân Nguyệt Lô trả lời: “Trong sách.” Suy nghĩ một chút, lại nói: “Lần trước ngươi nói ta không thú vị, ta liền đọc nhiều một chút.”

Mấy chuyện không gặp được trong cuộc sống này, hẳn đều phải đọc sách gì a? Thời điểm ở Cô Xạ Thành cũng không nhìn, quả nhiên càng ngày càng hiểu chuyện.

Ngẫm lại bộ dáng hoa thủy tiên trước kia không nhiễm bụi trần, Tô Thanh nhịn xuống xúc động muốn nâng trán, nói: “Ngươi về sau đừng đọc những thứ sách vở ngồn ngàng hỗn tạp kia nữa. Như bây giờ là tốt rồi.”

Tuân Nguyệt Lô gật đầu đáp: “Ân.”

Sau đó Tô Thanh lại rơi vào trầm mặc.

Nàng rất rõ ràng, nếu như Tuân Nguyệt Lô chịu xuất lực hỗ trợ, không thể nghi ngờ là đối với Cố Uyên như hổ thêm cánh. Nhưng mà trong lòng nàng cũng biết nàng không có cách nào mở miệng nói chuyện này.

Chuyện này vốn không nên có quan hệ gì với Tuân Nguyệt Lâu, cho dù là nàng cũng không thể để hấn vô có vượt quyền. Chính vì biết thái độ hấn đối với nàng cho nên mới không thể lợi dụng hấn.

Trong chốc lát Tô Thanh đã có quyết định, ngẩng đầu lên nói: “Tuân Nguyệt Lâu, ân cứu mạng đêm nay ta vẫn sẽ ghi nhớ, cũng nhất định tìm cơ hội báo đáp ngươi. Bất quá bây giờ ngươi không nên ở lại đây, trở về Cô Xạ Thành đi, được không?”

Tuân Nguyệt Lâu ngẩn người, thần sắc trong mắt nhoáng một cái, khóe môi nhếch lên: “Cầm Tâm hấn lại thua.”

Một câu nói trước sau không liên quan, Tô Thanh lại nghe hiểu, sắc mặt lập tức trầm xuống: “Lục Cầm Tâm lại nói xấu sau lưng ta cái gì?”

Trong suy nghĩ của nàng, trong Cô Xạ Thành trừ Tuân Nguyệt Lâu như hoa thủy tiên không nhiễm nhân gian khói lửa này, những người khác đều là một bụng ý xấu. Mỗi người đều là nói ba câu không câu nào không tính kể, bất luận đối với ai cũng không có hảo tâm, nhất là Lục Cầm Tâm này.

Nhưng mà cũng nhờ vậy mà dưới tình huống Tuân Nguyệt Lâu ít lui tới với ngoại nhân, Cô Xạ Thành được những người kia quản lý mới vẫn như cũ vận hành đều vào đấy. Cho nên đối với cái bọn tiêu hồ ly kia, Tô Thanh nhận xét nửa khen nửa chê.

Tuân Nguyệt Lâu nói: “Cầm Tâm nói chuyện trong triều đình dù sao Cô Xạ Thành cũng không tiện nhúng tay. Hôm nay ta xuất thủ cứu ngươi khó tránh khỏi sẽ bị liên lụy.” Ngữ điệu có chút dừng lại, hấn nhìn Tô Thanh, lạnh nhạt nói: “Nhưng ta cảm thấy ngươi sẽ không.”

“Trong lòng hấn, ta cho tới bây giờ cũng không phải là một hình tượng tốt.” Tô Thanh khinh thường quệt khóe môi, trong lòng cảm thấy có chút thú vị, thuận miệng hỏi: “Nhưng mà Tuân Nguyệt Lâu, nếu như ta mở miệng nói, ngươi sẽ làm thế nào?”

Cơ hồ không suy nghĩ, Tuân Nguyệt Lâu đáp: “Chuyện ngươi yêu cầu, ta đều sẽ đáp ứng.”

Tô Thanh ngưng mắt nhìn hấn, thấy không giống vẻ mặt đùa giỡn, đột nhiên không biết nên nói gì. Cuối cùng chép miệng, nói: “Vậy ta kêu ngươi về Cô Xạ Thành trước ngươi cũng nghe ta?”

Tuân Nguyệt Lâu nói: “Ân.”

Bộ dáng hoàn toàn thuận theo này của hấn, Tô Thanh há miệng lại không biết nói gì. Cuối cùng, chỉ có thể ho khan một tiếng, ai thán: “Tuân Nguyệt Lâu, ngươi chẳng lẽ không có chủ ý của mình sao?”

“Ý nghĩ của ta không trọng yếu.” Tuân Nguyệt Lâu nhìn nàng, có chút nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Cầm Tâm bảo nữ nhân hay nói mát. Nếu như ý trong lời nói của người là muốn ta cùng người, ta liền ở lại.”

“... Người nghĩ nhiều, nhanh về đi!”, Tô Thanh không muốn nói thêm cái gì, xoay người rời đi.

Thế nào cũng nghĩ không ra, từ trước tới giờ, nói chuyện với hắn đều là dưới tình huống nàng không còn lời nào để nói mà kết thúc cuộc đối thoại.

Ánh nến lay động lúc sáng lúc tối, lăn qua lăn lại cả đêm, cuối cùng mọi người đều sức cùng lực kiệt ngã xuống.

Tô Thanh rón ra rón rén, cố gắng không phát ra tiếng động, vừa ngẩng đầu vừa vặn chống lại ánh mắt thâm trầm của Cố Uyên. Sắc mặt nàng khẽ cứng lại, chỉ có thể yên lặng chuyển qua, nịnh nọt cười, thấp giọng nói: “Thật đúng dịp, lão gia cũng chưa ngủ.”

Thanh âm Cố Uyên không rõ hỉ nộ: “Ngồi.”

Tô Thanh nhìn xung quanh một vòng, xác định không có người khác mới chậm rãi ngồi xuống đồng cỏ khô.

“Ôn chuyện xong rồi.” Lúc nói lời này Cố Uyên rũ mi không nhìn ra tâm tình gì.

Tô Thanh biết lúc nàng đi gặp Tuân Nguyệt Lâu bị hắn thấy, chuyện này vốn không nghĩ giấu giếm, liền dứt khoát gạt đầu: “Tuân Nguyệt Lâu dù sao cũng là một nhân vật lớn, cứ đi theo chúng ta cũng không tiện. Cho nên ta kêu hắn về Cô Xạ Thành trước.”

Ngọn lửa nhảy lên “pằng” một tiếng thiêu nứt ra một khối củi.

Cố Uyên lạnh nhạt nói: “Để Tuân Nguyệt Lâu đi về trước rốt cuộc là vì tốt cho chúng ta hay vì tốt cho hắn?” Đuôi lông mày Tô Thanh khẽ run lên. Chuyện nàng nghĩ đến đương nhiên Cố Uyên cũng có thể nghĩ đến.

Vừa rồi lúc hai người bọn họ nói chuyện với nhau, Tuân Nguyệt Lâu đã bày tỏ biết rõ đêm nay sắp sửa phát sinh chút chuyện, khó tránh khỏi bị người ta suy đoán, chỉ sợ hắn biết rõ thân phận người chủ mưu phía sau màn. Nhưng Cô Xạ Thành luật lệ nghiêm cần là chuyện ai cũng biết, không thể cưỡng chế bọn họ lộ ra tin tức.

Cố Uyên mặc dù không biết rõ quan hệ giữa nàng cùng Tuân Nguyệt Lâu nhưng đường đường là thiêu chủ lại tự mình đuổi tới cứu người, hành động này cũng không khó để người khác nhận ra phần quan hệ này. Dựa theo tình hình trước mắt mà nói, giao tình của nàng cùng Cô Xạ Thành bất luận có dùng được hay

không đều nên lựa chọn tốt nhất. Nhưng hành động nàng vừa mới để TNL rời đi lại biểu lộ rõ thái độ của mình.

Chưa có sự đồng ý của Cố Uyên, nàng tự cho là thông minh cưỡng chế phá hủy con đường này. Đường đường Nhiếp Chính Vương nổi con thịnh nộ nàng không chịu nổi a.

Tô Thanh quyết định giả ngây giả dại, trợn mắt nói dối: “Đương nhiên là vì tốt cho lão gia!”

Cố Uyên một tay kéo nàng qua, trực tiếp ôm vào lòng. Hấn rũ mắt, ngón tay thon dài vuốt vuốt tóc nàng, ngữ điệu mang ý tứ sâu xa: “Quan tâm Tuân Nguyệt Lâu? Người phải rõ ràng, chính mình hiện tại chuyện cần làm nhất là gì.”

Chuyện cần làm nhất hiện tại? Đương nhiên là thu phục Vương gia người, sau đó ôm tiền chạy trốn a! Đối với mục tiêu này nàng vẫn phá lệ rõ ràng.

Trong bầu không khí có chút ngưng trọng, khóe môi nàng khẽ cong lên, thuận thế leo lên cổ Cố Uyên, bên tai hấn nhẹ nhàng thổi một hơi, ngữ điệu trêu chọc: “Lão gia, hiện tại về mặt người vì sao phải dọa người như vậy? Nếu có người không biết, chỉ sợ còn cho rằng người đây là ăn dấm chua đâu...”

Lời nói truyền vào tai, tư thế Cố Uyên khẽ cứng đờ.

Cảm nhận được nhiệt khí bên tai, Tô Thanh đối với phản ứng có chút ngỡ ngàng khó gặp của hấn cảm thấy rất thú vị.

Trong nháy mắt nàng liền dán lên người Cố Uyên, đầu ngón tay chậm rãi vuốt dọc theo sống lưng hấn xuống dưới, miệng kề sát vào tai hấn, đầu lưỡi như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng liếm một cái, cười khẽ nói: “Lão gia, người nói, có phải người thích ta hay không?”

Ở chỗ nàng không nhìn thấy được, trên khuôn mặt không chút rung động nào của Cố Uyên chợt lóe qua tia kính ngạc.

Cái tư thế ôm ngang thế này không phải là lần đầu tiên, thậm chí có thể nói là thành thạo, nhưng thời khắc này chẳng biết tại sao hai tay lại có chút luống cuống không biết nên đặt ở đâu.

Giọng nói mềm mại cọ xát trong tai một lát, trong đầu hấn hình như có nháy mắt trống rỗng, lời nói ra miệng đều có chút căng lên: “Không cần nghĩ tới giả thiết không thể xảy ra.”

Là câu trả lời trong dự liệu, Tô Thanh cũng chẳng có bao nhiêu thất lạc, dù sao cũng là cố ý mượn phương thức này nói sang chuyện khác, mắt thấy có hiệu quả, liền thuận miệng gây xích mích, nói: “Nếu là giả thiết, làm sao lão gia có thể quả quyết là tuyệt đối không xảy ra?”

“Người hi vọng giả thiết thành thật.” Tinh thần Cố Uyên vốn đang căng thẳng, thấy nàng như vậy đột nhiên dâng lên một loại hứng thú ý tứ hàm xúc, thanh âm trầm thấp khẽ giương cao.

Thiếu chút nữa đã quên nữ nhân này đến gần hẳn là vì muốn chiếm hữu hẳn.

Hắn không phủ nhận khả năng bất luận giả thiết nào cũng có thể thành sự thật, nhưng có một điểm nhất định phải xác định, chỉ cần là nữ nhân của hắn thì tất nhiên là duy nhất, duy nhất của hắn, cũng coi hắn là duy nhất. Cho nên, đổi lại, nàng cũng nhất định phải vì hắn mà thủ thân.

Thời điểm Tô Thanh nghe được câu này không khỏi sững sờ, nhưng chỉ trong chốc lát cảm thấy một cỗ lực khổng lồ, lập tức trước mắt trời đất quay cuồng, bị áp chế ngã trên mặt đất.

Đợi đến khi hoàn hồn, hai tay đã bị Cố Uyên nắm chặt.

Hắn đè trên người nàng, đôi mắt lạnh lùng thẳng tắp nhìn vào mắt nàng, khoe môi khẽ nhếch: “Không phải người rất thích cái tư thế này sao.”

Kiểu ngữ điệu này, không phải nghi vấn mà là một dạng trần thuật.

Tô Thanh chưa kịp cân nhắc hàm nghĩa trong câu nói của hắn, chỉ cảm thấy hai người hơi thở hòa chung một chỗ, vô thức lúng ta lúng túng nói: “Kỳ thật, cũng không thích đến mức như vậy...”

Lời còn chưa dứt, Cố Uyên đã cúi người, chặn miệng nàng.

Mọi thứ đều yên tĩnh.

Nơi hoang sơn dã địa, trong nháy mắt đó, chỉ còn lại tiếng tim đập của hai người và tiếng lửa lách cách, cùng với gió gào thét thổi qua.

Thân thể bọn họ dính sát, Tô Thanh phảng phất cảm nhận được nhiệt độ da thịt hắn nóng rực cùng tiếng tim đập điên cuồng trong ngực, đầu óc trống rỗng, chưa kịp hoàn hồn, thân thể đã thành thật bắt đầu đáp lại. Kiểu đáp lại này tựa như một loại trêu chọc, làm cho người cướp đoạt càng thêm hứng thú, hưng phấn mê người.

Nụ hôn dài đến cực điểm, Cố Uyên vẫn chưa thỏa mãn buông nàng ra, thanh âm trầm thấp: “Người sẽ thích.”

Tô Thanh sững sờ nhìn hắn, nhất thời còn chưa tỉnh táo lại, có chút hưởng thụ bộ dạng hồ hấp hỗn loạn này của hắn, hoảng hốt duỗi tay muốn xoa lên mặt hắn.

Xa xa một tiếng nổ long trời lở đất, khổng lồ chấn động hù dọa nàng đột nhiên tỉnh táo lại. Vừa ngẩng đầu đúng lúc thoáng nhìn thấy Yên Phù Sinh hai mắt nhìn thẳng vội vã chạy qua, vẻ mặt “Ta cái gì không thấy” thần sắc nghiêm túc.

Sắc mặt Cố Uyên trầm xuống, không nói lời nào xoay người đứng lên.

Tô Thanh da mặt dày nhưng cũng không tránh khỏi cảm giác lúng túng đến cực điểm. Chỉ là cảnh tượng quá mức quý dị khiến nàng căn bản không có thời gian bản khoăn tới ý nghĩ muốn đào cái hang mà chui vào.

Mấy cây đại thụ trong rừng giống như bị dã thú đánh thẳng vào, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy rõ, từng cây từng cây nối tiếp nhau ngã xuống.

Cái bầu không khí này giống như đã từng thấy qua, nàng đột nhiên hiểu được vừa rồi Yên Phù Sinh đuổi theo cái gì, nhịn không được âm thầm đỡ trán. Dùng ngón chân nghĩ cũng biết, nhất định là tiểu phá hải (tiểu hải tử chuyên phá hoại) Quý Loan kia bắt đầu mộng du.

Quả nhiên, tựa như để xác minh phỏng đoán của nàng, trong rừng đột nhiên bụi đất rào rạt, cẩn thận nhìn mới thấy được bóng người chạy như điên trong đồng hỗn loạn kia. Không lâu sau liền thấy vật nhỏ kia nức nở nghẹn ngào thẳng tắp nhào lên người nàng.

Nàng thở dài, bắt đắc dĩ theo quán tính mở tay ra chuẩn bị nghênh đón tiểu phá hải này nhào vào lòng. Nhưng bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người, sắc mặt trầm thấp đưa tay lên, trực tiếp đem bóng người lướt đến cứng rắn ném trên mặt đất.

Quý Loan ở trên mặt đất lê lét một đường, đánh bay một tảng đá to rồi mới dừng lại. Mơ mơ màng màng tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, một bàn tay chém nát tảng đá bên cạnh, quát: “Ai dám quấy rầy tiểu gia ngủ!”

Yên Phù Sinh không kịp chặn miệng hắn, nghe vậy trên mặt chỉ có thể chột lóe qua thần sắc nén bi thương.

“Vừa vặn về sau không cần ngủ.” Một câu nói lạnh như băng đem nhiệt độ xung quanh hạ xuống.

Trực giác đối với nguy hiểm làm Quý Loan trong khoảnh khắc tỉnh táo lại, quan sát tình cảnh xung quanh một phen, đại khái cũng đoán được xảy ra chuyện gì. Hắn không dám lại kêu, cúi gầm đầu ủy khuất nói: “Lão gia, mấy cây đại thụ bị phá hư này trở lại ta tìm người trồng lại còn không được sao...”

Cố Uyên liếc hắn một cái: “Không được.”

Quý Loan khóc không ra nước mắt nhìn về phía Yên Phù Sinh, thấy hắn âm thầm hướng mình lắc đầu, biết không thể cứu vãn, trong lòng thống khổ. Không phải chỉ là một mảnh rừng hoang dã thôi sao, lúc trước thập tam đình bọn họ đốt rừng vô số kẻ, cũng không biết sao lần này lại chọc giận Vương gia rồi?

Đến bên cạnh Yên Phù Sinh, nước mắt lưng tròng nhìn hắn, nghe hắn thấp giọng an ủi: “Người liền nhận mệnh đi. Hiện tại chỉ là mất một giấc ngủ mà thôi, một chương vừa rồi Vương gia không trực tiếp đánh chết người đã xem như hết

lòng quan tâm giúp đỡ rồi.”

Mặt mũi Quý Loan tràn đầy hoang mang trùng lớn mắt, chẳng lẽ vừa rồi hẳn không chỉ mộng du bình thường mà còn làm chuyện ác thiên lý khó dung gì?

Vấn đề này khiến hắn trợn tròn mắt nghĩ cả đêm, mãi đến ngày trở về Hoài Châu bị lệnh cưỡng chế không cho ngồi xe ngựa mà phải cưỡi ngựa theo đuôi, vẫn trăm mối tơ vò như cũ. Nhưng càng làm cho hắn khó hiểu hơn là, trong đoàn người ngoại trừ Yến Vu u mê và Liễu Phương Hoa đêm đó ngủ trong xe ngựa, ánh mắt những người khác nhìn hắn đều mang cảm giác đồng tình?

Trước khi đi Cô Xạ Thành, mọi người trở về Hoài Châu cáo biệt Lô Tùng Tuyết.

Tống Tuyết Vi tỏ ra không có hứng thú đi Cô Xạ Thành chơi cùng bọn họ, trước khi đi còn bán cho Tô Thanh vài bình thuốc tốt, dặn dò rõ ràng kĩ càng được hiệu xong liền mang Tống Bảo rời đi.

Biết được chuyện xảy ra ở nghĩa trang đêm hôm trước, Lô Tùng Tuyết không khỏi có chút tự trách, nói: “Là ta phái người đi điều tra hành sự bất lực, không thấy rõ có bấy rập, mới khiến các người suýt gặp tai nạn.”

Liễu Phương Hoa nói: “Chuyện này không thể trách ngài, không cần tự trách. Hôm nay chúng ta trở về chỉ muốn từ biệt sư bá xong lập tức đi ngay.”

Lô Tùng Tuyết hỏi: “Sốt ruột như thế là muốn đi đâu, có manh mối mới sao?”

Liễu Phương Hoa trả lời: “Chúng ta muốn đi Cô Xạ Thành, còn có phải có đầu mối mới hay không còn chưa biết được.”

“Làm sao lại liên quan đến Cô Xạ Thành rồi?” Lô Tùng Tuyết kinh ngạc “Vụ án kia đã lâu như vậy chưa giải quyết, chẳng lẽ chuyện lần này bọn họ có thể điều tra rõ ràng?”

Cố Uyên thản nhiên nói: “Này phải đi mới biết được.”

Lô Tùng Tuyết gật đầu nói: “Cũng đúng, so với không có manh mối gì vẫn tốt hơn. Có vết xe đổ, các người trên đường đi phải vạn phần cẩn thận.”

Liễu Phương Hoa đáp: “Chúng ta sẽ.”

Cáo biệt Lô Tùng Tuyết xong, đoàn người chia làm hai đường. Văn thư Bộ Tiện Âm mang từ kinh thành đến cần có người mang về, liền giao cho Quý Loan và Yến Phù Sinh. Mặc dù Quý Loan đầy bụng ủy khuất nhưng nghĩ đến không có Cố Uyên ít nhất có thể vụng trộm ngủ, liền đem buồn bực trong lòng áp chế lại.

Thu dọn hành lý xong, hai con tuấn mã mang theo hai chiếc xe ngựa một trước một sau rời khỏi Hoài Châu chạy về phía nam.

Lận Ảnh giục ngựa đi trước dò đường, sau khi trải qua chuyện ngày hôm trước lại càng cẩn thận hơn vạn phần, chợt thấy một bóng dáng quỷ mị rơi xuống, cơ hồ không suy nghĩ đã rút kiếm ra khỏi vỏ.

Bộ Tiện Âm ngẩng đầu lên, cuống quýt kéo hẳn lại, nói: “Người nhìn rõ là ai trước.”

Thân ảnh kia rơi xuống cực nhanh, không rõ phương hướng thẳng tắp lướt tới rơi ngay bên cạnh, nước bắn tung tóe, bụi đất đục ngầu. Giống như bướm bướm gãy cánh, toàn thân không có động tĩnh nằm ở đó, không có sinh cơ.

Lận Ảnh được nhắc nhở định thân lại mới nhận ra, cả kinh nói: “Là Ngọc Phi Giác!?”

Hắn cuống quýt nhảy xuống ngựa muốn tiến đến đỡ.

Bộ Tiện Âm ngăn trước mặt hắn một bước, dè dặt nâng thân thể Ngọc Phi Giác, cau mày nói: “Vết thương của hắn chảy máu quá nhiều, xem bộ dáng người này ra tay là ngại hắn chết chưa đủ nhanh sao?”

Bị tiếng ồn bên ngoài quấy nhiễu, thấy xe ngựa dừng lại, thanh âm Cố Uyên truyền đến: “Chuyện gì?”

Lận Ảnh vội vã chạy tới, bẩm báo: “Lão gia, Ngọc công tử không biết bị ai gây thương tích, hình như thương thế rất nặng.”

“Ngọc Phi Giác?” Vừa nói xong, Cố Uyên vén rèm nhảy xuống xe, mày nhăn lại, nói: “Điу hắn lên xe.”

Trong xe có giường mềm, mặc dù xe ngựa lắc lư nhưng với thân thể Ngọc Phi Giác bây giờ đang quá mức suy yếu mà nói, mỗi lần động vào vết thương đều đau đến khoan tim thấu xương.

Hô hấp của hắn hết sức yếu ớt, thân thể cũng rất nóng, trong tình huống thần trí tan rã như vậy căn bản không thể từ miệng hắn hỏi ra chuyện gì.

Mới qua một ngày, ai cũng không nghĩ tới, Ngọc Phi Giác trước mặt bọn họ xuất phát đi Cô Xạ Thành lại bị thương thành bộ dáng này.

Tô Thanh dè dặt cẩn thận thay hắn lau mồ hôi lạnh rỉ ra hai bên má, nhìn máu vẫn chảy không ngừng nhất thời chân tay có chút luống cuống, không khỏi lo lắng nói: “Lão gia, làm sao bây giờ? Cứ thế này thì không đi tiếp được.”

Cố Uyên nhìn nàng một cái, tiện tay ấn vài huyệt vị trên người NPG, trong chốc lát máu đã ngừng chảy, nói: “Không chết được.”

Tô Thanh vui mừng, nhìn bộ dạng NPG lại có chút lo lắng nhíu mày nói: “Hôm qua Ngọc Phi Giác nghe được tin tức từ Diêm Hồng Loan liền đi Cô Xạ Thành, hiện tại lại bị người ta tập kích. Chẳng lẽ những chuyện này đều có liên quan đến

Bách Điều Môn? Xem ra, các nàng không biết chúng ta trong tối ngầm điều tra chuyện năm đó?”

Cố Uyên dựa vào vách xe, nói: “Nếu nói có liên quan tới Bách Điều Môn, chỉ bằng nói là để chúng ta hiểu lầm là Bách Điều Môn làm.”

Tô Thanh kinh ngạc nói: “Bách Điều Môn bị người ta vu oan hãm hại?”

Cố Uyên nhìn nàng một cái, phủ nhận: “Cũng chưa chắc.”

Tô Thanh triệt để choáng váng rồi, nhú mày hiểu ra một chút, nói: “Có người muốn để chúng ta điều tra Bách Điều Môn, nhưng lại không thể thoát khỏi quan hệ với Bách Điều Môn?”

Cố Uyên nhẹ nhàng xoa xoa ấn đường nàng, cũng không tiếp lời mà nói: “Chuyện này không phải chuyện người cần suy tính.”

Tô Thanh không khỏi thắc mắc: “Vậy ta cần suy tính chuyện gì?”

Cố Uyên nói: “Ta đã nói qua, ngẫm lại ngày thường nên làm những món được thiện nào.”

Tô Thanh nhìn người bên cạnh, thân sắc cổ quái.

Vì sao lời này nghe vào tai lại khiến nàng có cảm giác cái gì cũng không cần làm, chỉ yên lặng tiếp nhận ảo giác được nuôi nết là được.

Nhưng cũng không biết có phải hiểu được ý nghĩ của nàng hay không mà trong một chớp mắt này, đường cong khóe môi Cố Uyên có chút nhu hòa.

Tô Thanh vừa định nói gì, đột nhiên xuất hiện một cánh tay trắng bệch trong tầm mắt, mờ ảo vô lực nhoáng một cái lại rơi xuống.

Sợ hãi cuối đầu nhìn xuống thấy Ngọc Phi Giác sắc mặt tái nhợt không chút máu, đôi mắt trống rỗng nhìn mình, thanh âm run rẩy vang lên: “Các người... trao đổi tâm tình... cũng phải... chú ý đến hoàn cảnh mới được...”

Bởi vì quá suy yếu, giọng hắn vừa non nớt vừa ai oán, không hiểu sao làm cho nàng lông tơ dựng đứng.

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Tô Thanh bị hắn làm giật mình thiếu chút nữa trực tiếp từ trên giường nhảy phắt xuống, cũng may Cố Uyên nhanh tay lẹ mắt giữ nàng lại.

“Tỉnh vừa đúng lúc.” Cố Uyên rũ mắt nhìn NPG mới tỉnh, khóe môi cong lên, chờ hắn mở miệng.

Ngọc Phi Giác ho nhẹ một tiếng, trầm giọng nói: “Những người động thủ với ta chỉ sợ biết rõ các người đang điều tra vụ án năm đó... Hơn nữa cũng không để ta

tiếp xúc với người của Bách Điều Môn...”, hấn nhàn nhạt cười, khuôn mặt tái nhợt nhưng ánh mắt rất lạnh: “Còn Nhân Oanh Nhi... nữ nhân này, à... có lẽ là nhân vật trọng yếu trong thám án năm đó.”

Cố Uyên ngẩng đầu, giọng nói lạnh nhạt vô tình: “Yên tâm, nữ nhân này nhất định sẽ đưa vào tay ngươi.”

Ngọc Phi Giác bắt lấy tay hấn, yên lặng nắm chặt một chút: “Phải cẩn thận, chỉ sợ... phía trước có người đang chờ ngươi.”

“A?”, đáy mắt Cố Uyên chợt lóe lạnh lùng, dần trở nên âm lệ, “Vừa vặn, ta cũng muốn tìm bọn họ.”

Chương 30

Tin Đồn

Ngọc Phi Giác không nghĩ tới Cố Uyên lại phản ứng như vậy, mệt mỏi thở hổn hển, nhẹ giễu cợt một tiếng, hiển nhiên hiểu suy nghĩ của hắn: “Xác thực... có thể để bọn họ tự mình đưa tới cửa, đương nhiên là biện pháp tốt nhất.”

Tô Thanh nghe bọn họ nói chuyện, khước môi từ từ nhếch lên. Ý tứ của Cố Uyên rất rõ ràng, chính là tương kế tựu kế, chờ đối thủ hành động trước.

Hết sức hiển nhiên, chuyện đêm đó ở nghĩa trang khiến hắn không vui, bây giờ muốn đào hố đợi đối phương nhảy vào. Ý nghĩ này của bản thân thì không có vấn đề gì nhưng vừa nghĩ tới những người lòng dạ độc ác kia cùng với những thứ yêu thi háo sắc kia làm da đầu nàng có chút tê dại, khó tránh khỏi vì hành vi mạo hiểm của Cố Uyên mà cảm thấy lo lắng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Cố Uyên một cái, hỏi: “Lão gia, phía trước là địa phận của quận Hạc Sơn?”

Cố Uyên gật đầu nói: “Có vấn đề gì?”

Tô Thanh suy nghĩ một chút, nói: “Xung quanh quận Hạc Sơn đều là rừng núi, địa thế cực kì phức tạp. Hoặc là chúng ta có thể xem xét đi đường thủy vòng qua chỗ đó, đi thẳng ra sau huyện Trầm Thủy? Tránh đi đoạn đường hiểm ác này, tiến vào khu vực có thể lực của Cô Xạ Thành, đồng thời cũng có thể làm cho đối phương tự loạn đầu trận tuyến. Nếu như thuận lợi, đối phương trong lúc vội vàng biết đâu sẽ mắc sai lầm không biết chừng.”

Nàng vừa nói vừa quan sát sắc mặt Cố Uyên, mới đầu còn không có manh mối gì, chẳng biết tại sao càng nói thấy sắc mặt hắn càng trầm xuống, biết điều ngừng nói.

Cố Uyên trầm giọng, nói: “Ngươi có vẻ rất ý lại Cô Xạ Thành.”

Tô Thanh nghe vậy sững sờ, lập tức phủ nhận: “Không thể nào.”

Một lát sau, bổ sung: “Ta nói như thế đều là vì suy tính cho lão gia!”

Nhưng Cố Uyên không đáp lại chỉ nhàn nhạt chuyển sang đề tài khác: “Chúng ta sẽ không đi qua quận Hạc Sơn, sẽ đi vòng sang Đồ Châu một chuyến.”

Tô Thanh kinh ngạc: “Đồ Châu mới trải qua một trận lũ lụt sao? Đi đến đó làm gì?”

Nếu Cố Uyên đã nói vậy liền chứng tỏ đây không phải là ý tưởng trong lúc nhất thời, đương nhiên cũng không vì nàng đề nghị mà thay đổi chủ ý.

Dù sao, đi vòng sang Đồ Châu để đến Cô Xạ Thành, so với đi đường thủy qua huyện Trầm Thủy thì xa hơn rất nhiều.

Thấy Cố Uyên thật lâu không trả lời, Tô Thanh nhú mày, càng lúc càng cảm thấy không đoán ra tâm tư hẩn, trong lòng mơ hồ cảm thấy nguyên nhân đi Đồ Châu có lẽ có liên quan đến những người kia và những chuyện đã trải qua.

Thời gian trước, Đồ Châu bị lũ lụt cũng dẫn tới bùng phát dịch bệnh, vì thế triều đình đã chi ra một khoản tiền và vật tư lớn để cứu trợ thiên tai, hiện tại đã ổn định lại không ít. Chẳng lẽ Cố Uyên muốn nhân cơ hội này đi thị sát công tác của phủ doãn? Ý nghĩ này mặc dù nói cũng có lý nhưng Tô Thanh lại cảm thấy có chỗ nào mơ hồ không đúng.

Không biết khi nào, Ngọc Phi Giác đã trầm trầm ngủ lại. Tô Thanh thấy sắc mặt hẩn trắng bệch, mí mắt không lên tiếng quấy rầy. Cố Uyên cũng không biết đột nhiên không vui cái gì, không nói thêm lời nào, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bởi vì không nghĩ ra nguyên nhân, Tô Thanh nhìn không được nhìn chăm chăm Cố Uyên cup mi xuống có chút ngẩn người, ánh mắt dần dần dời đến mũi hẩn, rồi đến đôi môi khẽ mí. Chẳng biết tại sao lại cảm thấy, hẩn là vì mấy câu vừa rồi nàng mà câu kính?

Tựa như cảm nhận được ánh mắt của nàng, Cố Uyên đột nhiên mở mắt ra.

Trong lòng Tô Thanh giật mình, chẳng hiểu sao có cảm giác hơi chột dạ, trực tiếp chống lại ánh mắt hẩn, không biết tại sao lại nở nụ cười.

Đáy mắt Cố Uyên khẽ nhoáng một cái, thần sắc trầm ngâm giảm đi không ít.

Lúc đến địa giới quận Đồ Châu sắc trời đã tờ mờ tối, trong thôn trang phụ cận chỉ có một khách điếm đơn sơ, mặc dù hơi cũ nhưng cũng sạch sẽ.

Bộ Tiện Âm ngẩng đầu nhìn tám biển hiệu đã ngả màu, đề nghị: “Sắc trời cũng không còn sớm, Ngọc công tử cũng cần yên tĩnh nghỉ ngơi, không bằng đêm nay chúng ta tạm thời ngủ lại chỗ này đi.”

Vừa nói xong liền có một nam nhân từ trong khách điếm ra đón, vẻ mặt nhiệt tình: “Vài vị khách quan muốn ở trọ? Thỉnh vào trong!”

Bộ Tiện Âm nhẹ gật đầu, cùng Lận Ảnh nâng Ngọc Phi Giác xuống xe.

Tiểu nhị vừa dẫn mọi người vào trong vừa nói: “Các vị tàu xe mệt nhọc, bữa tối đã chuẩn bị tốt, dùng cơm xong có thể trở về phòng tắm rửa, đêm nay trời lạnh, thỉnh các vị sớm nghỉ ngơi.”

Nghe ý tứ trong lời nói, khách điếm này đã sớm biết bọn họ sẽ tới?

Thần sắc trong mắt Bộ Tiện Âm chột lóe qua kính ngọc, hỏi: “Những thứ này đều là ai an bài?”

Tiểu nhị cười dịu dàng trả lời: “Người kia chỉ nói là bằng hữu của các vị, những cái khác ta không tiện nói ra.”

Bộ Tiện Âm gật đầu không hỏi thêm gì nữa, lại như nghĩ đến cái gì, ngoái đầu nhìn Tô Thanh một cái ý tứ sâu xa.

Ngồi trước bàn, xem từng món ăn làm dựa theo khẩu vị của nàng, sắc mặt Tô Thanh có chút mê mang, đầu cũng ần ần đau. Cơ hồ có thể kết luận, vị bằng hữu an bài tốt hết thấy này là vị nào.

Nàng duỗi tay ngăn tiểu nhị lại, hỏi: “Vị tiểu ca này, có thể nói cho ta người đã an bài những thứ này hiện tại ở nơi nào?”

Sắc mặt tiểu nhị do dự, vẻ mặt khổ sở nói: “Cô nương, vị công tử kia đặc biệt dặn dò, tiểu nhân thực sự không thể nói a.”

Công tử? Tô Thanh nhướn mày.

Không đợi nàng truy vấn, Cố Uyên đã lấy một tấm ngân phiếu đặt lên bàn, lạnh nhạt nói: “Hiện tại có thể nói.”

Ánh mắt tiểu nhị liếc qua tấm ngân phiếu trên bàn, mắt sáng lên, lấy ngân phiếu cất vào lòng, nịnh nọt cười nói: “Vị công tử kia bây giờ đang ở lầu hai, gian tường vân, có cần tiểu nhân dẫn đường?”

“Không cần, tự mình đi.” Lời nói chưa dứt, Tô Thanh đã đứng dậy xông thẳng lên lầu.

Liễu Phương Hoa hơi nhíu mày nhìn Cố Uyên sắc mặt trầm xuống, trong mắt lóe lóe, cũng chậm rãi đứng lên: “Lát nữa đưa vài món ăn lên phòng ta, ta nghỉ ngơi trước.”

Lận Ảnh nhìn hai người rời đi, do dự nói: “Vậy chúng ta...”

Cố Uyên trầm giọng, nói: “Ăn cơm.”

Không khí trên bàn ăn lập tức hoàn toàn yên tĩnh, Lận Ảnh cùng Bộ Tiện Âm trao đổi ánh mắt, làm như không thấy sắc mặt thâm trầm của Cố Uyên, yên lặng ăn cơm, nhẹ nhàng linh hoạt cơ hồ không phát ra chút tiếng vang.

Tô Thanh tìm được gian phòng tường vân, khoát tay, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Người trong phòng đang đứng trước cửa sổ xuất thần nhìn bóng đêm bên ngoài, nghe tiếng quay đầu lại, thần sắc khẽ nhoáng một cái, kêu: “A Thanh, sao ngươi lại tới.”

Sắc mặt hắn không có sợ hãi, không có kinh ngạc, thậm chí ngay cả ngữ điệu cũng bình thản như nước, đôi mắt linh hoạt kì ảo.

Tô Thanh nghe hắn nói thế liền nghẹn, lời nói ra đến khóe miệng bị chặn ở đó.

Án đường nhăn càng chặt, cuối cùng nàng nghẹn ra một câu: “Câu này hắn là ta nói mới đúng chứ! Không phải là nghe lời ta trở về Cô Xạ Thành rồi sao, tại sao vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây?”

Tuân Nguyệt Lô nói: “Vốn đang chuẩn bị trở về, trên đường gặp được người Chăm Tâm phái tới, lại quay lại.”

Lục Chăm Tâm sẽ bỏ mặc Tuân Nguyệt Lô đi cùng nàng sao? Tô Thanh nghe vậy trong lòng có chút bất an: “Cố ý kêu ngươi tạm thời đừng trở về như vậy, ngươi không lo lắng trong Cô Xạ Thành xảy ra đại sự gì sao?”

Tuân Nguyệt Lô lắc đầu: “Sẽ không có, gần đây Cô Xạ Thành đang chuẩn bị Bách Du Diễn.”

Tô Thanh hiểu ý tứ trong lời nói của hắn. Lễ hội này được cả thiên hạ chú ý, nếu có đại sự gì phát sinh, khẳng định cả thiên hạ đều biết, tuyệt đối sẽ không sóng êm gió lặng như thế này. Nhưng nếu không phải vì Cô Xạ Thành, vậy thì là vì nàng.

Tô Thanh hồ nghi hỏi: “Chẳng lẽ bởi vì trên đường chúng ta vòng qua Đồ Châu lại sẽ gặp phải chuyện gì không thể tưởng tượng nổi?”

Tuân Nguyệt Lô vẫn lắc đầu: “Chăm Tâm chưa nói.”

Nếu hắn đã nói không biết vậy khẳng định là không biết thật.

Tô Thanh nhất thời không có lời gì để nói, chỉ có thể nhìn hắn một cái: “Vậy ngươi bây giờ chuẩn bị tiếp tục theo chúng ta, hay là trực tiếp lộ rõ thân phận, dứt khoát đồng hành cùng chúng ta?”

Kì thật, tình huống hiện tại, biểu lộ rõ thân phận cũng không sao.

Tuân Nguyệt Lô nói: “Đi cùng các ngươi.”

Tô Thanh gật đầu: “Cũng tốt.” Nhưng nhìn vẻ mặt hắn trầm tư không khỏi hỏi: “Còn chuyện gì sao?”

Tuân Nguyệt Lô ngẩng đầu lên, mặt không thay đổi cải chính: “Lúc trước ta không có đi theo các ngươi, là các ngươi đi theo ta.”

“...”

Tô Thanh không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Lúc này, một giọng nói khúm núm từ phía sau vang lên: “Vị cô nương này, các người chuẩn bị đi Đồ Châu sao?”

Tô Thanh quay đầu lại thấy tiểu nhị bung chậu nước đứng trên hành lang. Chú ý đến sắc mặt tiểu nhị có chút sợ hãi chần chừ, trong lòng nàng hơi nhảy dựng, hỏi: “Không sai, chúng ta muốn đi Đồ Châu, xin hỏi vị tiểu ca này, có cái gì không ổn sao?”

“Kì thật cũng không có gì không ổn...”, tiểu nhị hơi do dự, nói: “Bất quá các người nghe ta khuyên một câu, Đồ Châu a, nếu có thể không đi thì đừng đi.”

Quả nhiên có vấn đề! Thần sắc trong mắt Tô Thanh chợt lóe, quanh co lòng vòng hỏi: “Lũ lụt ở Đồ Châu không phải nhờ vào cứu trợ thiên tai của triều đình đã được khống chế rồi sao? Tình hình dịch bệnh nghe nói cũng đã giảm bớt, chẳng lẽ hiện tại vẫn chưa chữa trị được tận gốc bệnh dịch?”

Sắc mặt tiểu nhị trở nên trắng bệch, tựa như không muốn tiếp tục đề tài này, do dự thật lâu mới nói: “Dịch bệnh xác thực đã được khống chế khá tốt, triều đình cũng tìm được phương thuốc trị tận gốc, cho dù có người mới nhiễm cũng không phải chuyện lớn gì. Chỉ là...”

Hắn dừng một lúc, âm thầm nuốt nước bọt: “Chỉ là gần đây Đồ Châu rất tà môn, đồn đãi nổi lên bốn phía, nói là, bên trong thành không ít nhà có người chết, mỗi người đều là... xác chết vùng dậy.”